

kostninger. Jeg antager dog egentlig ikke, at der vil blive Spørgsmaal om særdeles Besparing i den Henseende, da man ikke kan paalægge Amtsraadets Medlemmer en saadan Forretning uden Godtgjørelse, og hvis de altsaa skulde have Diæter og Befordringsgodtgjørelse, vilde Sagens Afgjørelse for vedkommende Private blive ligesaa besværlig og kostbar. Jeg har derfor ikke troet at burde fravige den Mening, som jeg har fattet ved at gennemgaae Sagen, og som jeg navnlig ogsaa efter Forhandlingerne her antog for at være almindelig i Thinget, nemlig at holde sig til Landvæsencommissionen. De Bemærkninger, som ere fremsatte om de enkelte Paragraffer i Lovudkastet, troer jeg at kunne vente med at udtale mig om til Sagens anden Behandling.

S. Pedersen: Ifølge min tidligere Stilling til denne Sag skal jeg begynde med at takke den ærede Indenrigsminister, fordi han har stænket Sagen den Opmærksomhed selv at tage den under Fremme og indbringe den i Thinget. Denne Sag er, saaledes som flere ærede Talere have bemærket, ikke ganske ny; den har allerede en Historie af 6 paa 7de Aar, siden jeg først begyndte at sætte den i Bevægelse. I de to foregaaende Sessioner, hvori Sagen har været indbragt her og er bleven undergivet Behandling af et Udvalg, er den bleven meget omfattende og alsidig overveiet. Desuagtet maa jeg erkjende, at der for en tilfredsstillende Ordning af Sagen endnu frembyder sig visse Vanskeligheder, som man ikke godt kan komme bort fra, og jeg kan foreskifte de ærede Medlemmer, som have antydet Forslag til at afhjælpe visse Mangler ved Loven, at de ville komme til samme Resultat som jeg, naar de betragte de forskjellige Vanskeligheder, og navnlig Spørgsmaalet om Begrænsningen for Lovens Omraade, og hvilke Slags Veie der skulle høre ind under Loven. Som den ærede Indenrigsminister bemærkede, er her kun Tale om private Veie, med Hensyn til hvilke man kan ubfinde de Paagjældende, som have Ret til Færdsel paa samme, og hvem Forpligtelsen til at istandsætte og vedligeholde dem paahviler. Naar det nu er givet, at visse bestemte Mænd — flere eller

færre — have en saadan Forpligtelse, og Veien for dem er nødvendig, saa følger deraf, at de have Ret til, at ikke saadanne Veie blive Gjenstand for offentlig Færdsel, netop paa deres Bekostning. Der er mange Veie af denne Mellemklasse, som nærmest høre under det Offentlige; og det maa ikke tabes af Sigte, at naar disse skulle vedligeholdes og istandsættes paa de Mænds Bekostning, der have en særlig Interesse i deres Færbargjørelse, da vil Færdselen tiltage i meget høi Grad; thi naar en Anden bekoster en Ting, saa er der nok, der ville benytte den, og dette vil ogsaa blive Tilfældet her. Jeg tilstaaer, at jeg ikke havde troet, at Sagen vilde have fremkaldt en saa stor Discussion, da man fra alle Sider har erkjendt dens store Nødvendighed og Nutseligheden af dens snarlige Ordning, og jeg ønsker og haaber derfor, at de forskjellige ærede Medlemmer, hvilke Anstuelser de saa end kunne have, og hvilke Anker de kunne have at fremsætte, ville vise den Resignation, som Sagens sande Tare gjør Krav paa. Jeg troer, at Forslaget, som det er, frembyder Midler til at afhjælpe de væsentlige Mangler, som man ad Erfaringens Veie maatte have faaet tilstrækkelig Kundskab om, og jeg troer, at der ved Forslaget gjøres saadanne Fremskridt, at man kan tage det med de Forandringer, som ikke ville være saa gennemgribende, at de ville forhindre Lovens Gjennemførelse. Jeg tillader mig derfor at gjøre den Henstilling til det ærede Thing, at det i Betragtning af Sagens Vigtighed og Lovens paatrængende Nødvendighed, idet mange af de omtalte Veie befinde sig i en retløs Tilstand, vil vise den Resignation, som er nødvendig, for at vi kunne enes om Sagen; thi vi kunne dog ikke faae Sagen saaledes ordnet, som det efter Enhvers individuelle Opfattelse ansees for rigtig netop for den Kreds, hvor han er bekjendt. Det er i Henhold til, hvad jeg saaledes har ytret, og nærmest sluttende mig til, hvad der er fremført af den høitærede Indenrigsminister og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (S. Pedersen), at jeg indstændig vil fraraade det ærede Thing at henvisse denne Sag til et Udvalg, for at den ikke derved yderligere skal blive forsinket. Denne